

II.

Новітні златоусти
 будячця вже від літ
 По людських сіють пустках,
 Подаючи за злато сухозліт.
 Учені ж посивілі
 в придобних кабінетах
 будують картяні хатки,
 Втискаючи життя у схеми скостенілі.
 Шукання в розкладі синтези.
 Старечих крил безсилі взлети!
 Новітні ж рибарі хваткі,
 Розкинувши тенета,
 Гострять невпинно злоби леза.
 Женуть у вирій
 легковірів до тремких, облудних мет.
 А в одповідь глузливо і тверезо
 Стебнує чітко стрічку кулемет.

III.

Справдиться най речене Слово:
 Владе на землю морок років...
 Вкриваючи поля мов сарана,
 Прийдуть на землю лжепророки.
 Зі Сходу аж на Захід
 Земні груді у криваві пруги
 Протеребить борона.
 А небо розшматують птахи
 Зі скреготом залізнопери...
 І крізь ліси й яруги
 Повзтимуть панцирові черепахи...
 Гей! Стережіться люди!
 Хтось жахний одчинить ваші двері.

IV.

І в імені любови
 Закличуть речники з казальні
 Прикласти рук до людських жнив.
 Посеред нив спустілих і печальних
 Займуться чадно жертвенні вогні
 У смороді задушнім крові.
 Люд тоді обернеться в отару

І звірем стане чоловік.
 То буде час, коли життя вважатимуть за кару,
 А смерть за найсолодший лік.
 Испиту останнього непевні дні!
 З проклятої могили
 проклятий встане Юда
 І в серця хисткі, безсилі
 Насіння кине зради.
 Спяніла хмелем блуду
 Юрба гукне несамовито: розіпни!
 І бога хліба ради
 Зречуться маловіри.
 А непохитних у кайданах
 На муки поведуть
 Нелюдські, неземні...
 без числа, без міри...
 Тоді Христа знова розпнуть
 Тьму тем разів на площах у кайданах.

V.

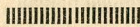
Справдиться най Письмо:
 І буде голод, мор і землетрус,
 Народ повстане на народ,
 Земля на землю,
 брат на брата,
 І діти предадуть батьків.
 В лискучій митрі,
 В пурпурі і златі
 Прийде зі стовпищем своїм князь тьми.
 І в сослуженні рабинів і магів,
 Під регіт сурм і рев хоралів
 Останню справить чорну месу.
 І буде гук, і буде сміх,
 І плач буде, і зойк...
 Зловісна курява закрие синь небесну
 І поховає сонце ясний лик...
 Здрігнеться в корчах світ при
 відблисках пожежі...
 Останні дні, останні межі!..

VI.

Тоді спанне на небі заграва яскрава,
 Віщуючи прихід Христа,
 І освітить понуре царство сатана.
 Перед обличчям правди-мети
 Здрігнеться в корчах князь мани.
 Тоді від краю і до краю хрестом
 Розкрає небо блискавиця...
 І жах пройде над містом і селом.
 Даремно зареве левиця,
 Левчуків скликаючи своїх...

 Ось так і сповниться
 Письмо аж по останній стих.
 Свершиться предречений круг!
 На місці ж царства крови,
 брехні, безчести і наруг
 Засяє світло неземне Любови.

14. і 19./VIII 30 р.

Борис Лисянський.

Хрести і квіти.

(Присвячується О. Олесеві.)

Безконечная путь упирається в обрій імлістий;
 За тим обрієм сховано храм наш Святої Мети.
 По ярах та по скелях звивається шлях наш тернистий,
 А довкола — хрести.

А довкола розкидано братні незнані могили,
 Що у цвинтар один обертають спустошений край,
 Що нагадують нам про тріумфи ворожої сили,
 Про сплюндрований рай.

Гине все. І колись повростають у землю могили,
 Згрухнявши зовсім розлетяться по вітру хрести.
 Але квіти ясні, що скривавлену землю укрили,
 Усе будуть цвісти.

Усе будуть встиляти могили оті килимами
 І пісні без кінця їм весняні свої шепотять,
 Будуть пам'ять про них зберігати у людстві віками
 І легенду творить.

